

Appelkammerets afgørelse: Afslag på klagen fra Flex Equipos de Descanso.

Søgsmålsgrunde: Tilsidesættelse af regel 18, stk. 2, og regel 22, stk. 4, i Kommissionens forordning nr. 2868/95 ⁽¹⁾ og af indsigerens ret til kontradiktion i medfør af forordningens regel 18 samt tilsidesættelse af artikel 8 i Rådets forordning nr. 40/94 ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 2868/95 af 13.12.1995 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 40/94 om EF-varemærker.

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20.12.1993 om EF-varemærker (EFT 1994 L 11, s. 1).

Sag anlagt den 28. maj 2004 af Gul Ahmed Textile Mills Ltd mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag T-199/04)

(2004/C 217/44)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 28. maj 2004 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union af Gul Ahmed Textile Mills Ltd, Landhi, Karachi (Pakistan), ved lawyer L. Ruessmann, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Artikel 1 i Rådets forordning (EF) nr. 397/2004 af 2. marts 2004 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af sengelinned af bomuld med oprindelse i Pakistan ⁽¹⁾ annulleres, for så vidt som den pålægger antidumpingtold på sagsøgerens produkter.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren er et pakistansk selskab, der fremstiller sengelinned og eksporterer det til Den Europæiske Union. Selskabets varer er pålagt antidumpingtold i henhold til den anfægtede forordning. Sagsøgeren har til støtte for sin påstand om annullation af forordningen gjort følgende anbringender gældende:

— Tilsidesættelse af artikel 5, stk. 7 og 9, i forordning (EF) nr. 384/96 ⁽²⁾ og af artikel 5, stk. 1 og 2, i Verdenshandelsorganisationens antidumpingaftale for så vidt angår indled-

ningen af undersøgelsesproceduren. Sagsøgeren har anført, at den klage, på grundlag af hvilken proceduren er indledt, var åbenbart utilstrækkelig både med hensyn til de faktiske omstændigheder, der er angivet i den, og med hensyn til den begrundelse, der er angivet til støtte for indledningen af en undersøgelse.

— Et åbenbart urigtigt skøn, tilsidesættelse af artikel 2, stk. 3 og 5, og artikel 18, stk. 4, i forordning (EF) nr. 384/96 og af Verdenshandelsorganisationens antidumpingaftale for så vidt angår beregningen af den normale værdi.

— Tilsidesættelse af artikel 2, stk. 10, i forordning (EF) nr. 384/96, af Verdenshandelsorganisationens antidumpingaftale og af forpligtelsen til at angive en fyldestgørende begrundelse i medfør af artikel 253 EF i forbindelse med justeringen for toldgodtgørelse ved sammenligningen af den normale værdi og eksportprisen.

— Et åbenbart urigtigt skøn, tilsidesættelse af artikel 3 i forordning (EF) nr. 384/96 og af Verdenshandelsorganisationens antidumpingaftale for så vidt angår fastlæggelsen af, at der er en væsentlig skade, samt fastlæggelsen af en årsagssammenhæng mellem de påståede dumpede indførsler og den påståede skade.

⁽¹⁾ EFT L 66 af 4.3.2004, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 56 af 6.3.1996, s. 1.

Sag anlagt den 28. maj 2004 af Regionen Autonom delta Sardegna mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-200/04)

(2004/C 217/45)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 28. maj 2004 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Regione Autonoma della Sardegna ved avvocato Domenico Dodaro.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Det fastslås, at den anfægtede beslutning er ugyldig, for så vidt som den erklærer en støtteordning, som Italien har fastsat i henhold til artikel 5 i regionen Sardinien's lov nr. 22 af 17. november 2000, uforenelig med fællesmarkedet.

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

I den anfægtede beslutning har Kommissionen fulgt proceduren i artikel 88, stk. 2, EF idet den har erklæret støtte fastsat i henhold til artikel 5 i regionallov nr. 22 vedrørende »støtte til fordel for fåreavlere som følge af kreatursygen kataralsk feber hos får («blue tongue»)« uforenelig med fællesmarkedet. Loven fastsætter en række foranstaltninger til fordel for fåreavlere, som er berørt af sygdommen »blue tongue«.

Regionen har gjort følgende anbringender gældende til støtte for sine påstande:

- tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter for så vidt som den sagsbehandling, Kommissionen har foretaget i forbindelse med vurderingen af støttens forenelighed, ikke var tilstrækkelig, idet den ikke tog hensyn til de informationer, der var tilgængelige i meddelelsen og efterfølgende uddybet af regionen Sardinien, og navnlig følgende omstændigheder:
 - støtten er ikke bestemt til forarbejdningsvirksomheder, men er udtryk for en nødvendig foranstaltning til supplement af producenternes erstatning for tabt fortjeneste, som følger af den store betydning, som kooperativernes faste omkostninger har for udlodningen af nettoudbyttet
 - beviset for årsagssammenhængen mellem kreatursygen og den nedsatte fortjeneste nås ikke abstrakt, men afhænger af gennemførelsen i praksis af støtteordningen, som er tilrettelagt på en måde, som skal forhindre, at der tildeles støtte af andre årsager end dem, der følger af »blue tongue«. Begrebet andre hypotetiske årsager end nedsættelse i fortjenesten er ikke tilstrækkeligt underbygget og modsiges af de faktiske omstændigheder, der er blevet meddelt Kommissionen
 - de kooperativer, som modtager støtte, har ikke let adgang til andre forsyningskilder
- tilsidesættelse af EF-traktatens bestemmelser og af retsprincipper vedrørende dens anvendelse, for så vidt som:
 - Kommissionen har tilsidesat princippet om effektiv virkning ved at undlade at anvende artikel 87, stk. 2, litra b), også selvom de italienske myndigheder ikke har gjort bestemmelsen gældende. Det er sagsøgerens opfattelse, at Kommissionen burde have givet en tilstrækkelig begrundelse for, hvorfor den havde undladt at anvende bestemmelsen. Det ligger fast, at i henhold til princippet om effektiv virkning afhænger anvendelsen af denne bestemmelse ikke af, hvorvidt de italienske myndigheder har gjort bestemmelsen gældende eller ej.
 - Kommissionen har tilsidesat artikel 87, stk. 3, litra c), for så vidt som den ikke har anerkendt ligheden mellem den foranstaltning, den har fundet uforenelig, og de foranstaltninger, den selv har godkendt i beslutning SG(01) D/285817 af 2. februar 2001 vedrørende artikel 3 i regionallov nr. 22/2000.

Sag anlagt den 7. juni 2004 af Indorata-Servicos e Gestao Lda mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-204/04)

(2004/C 217/46)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 7. juni 2004 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Indorata-Servicos e Gestao Lda ved Rechtsanwalt Th. Wallentin.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det anfægtede afslag på ansøgningen om registrering af EF-varemærket annulleres, og det pålægges Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) at registrere tegnet »HAIRTRANSFER« som EF-varemærke — også for de øvrige i sagen omhandlede varer og tjenesteydelser — og lade det offentliggøres.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

EF-varemærket, der søges registreret:	der	Ordmærket »HAIRTRANSFER« — ansøgning nr. 2 619 039.
Varer eller tjenesteydelser:		Varer og tjenesteydelser i klasse 8, 22, 41 og 44 (bl.a. elektriske og ikke-elektriske hårfjerningsapparater, kunstigt og ægte hår, uddannelse, navnlig foranstaltning og afholdelse af videreuddannelseskurser, samt sundheds- og skønhedspleje, navnlig hårfjerning og hårbehandling).
Den til appelkammeret påklagede afgørelse:		Undersøgerens afslag på registrering.
Appelkammerets afgørelse:		Klagen afslås.
Søgsmålsgrunde:		Det ansøgte varemærke har fornødent særpræg som omhandlet i artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94. Det ansøgte varemærke er ikke udelukkende beskrivende som omhandlet i artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning (EF) nr. 40/94.